

„Du kære, kære —“ sagde han og strøg hende over Haaret, mens hun frysende lagde sig ind til hans Bryst. „Du lille Stakkel!“

Da Smerten var ovre, rettede hun sig op og kyssede hans Mund.

„Min søde Mand! Nu faar du Fred for mig en lille Tid. Jeg veed godt, jeg har været dig til Plage. Men nu skal det nok blive bedre. Jeg forstaar ikke, hvordan det kan være; men jeg er helt rolig. Føl en Gang mit Hjerte! — Men gaa nu ud og væk Pigerne! Vi maa jo have Børnene flyttet, og —“

Hun maatte standse for at undertrykke en Støn. Med en ny Kuldegysning sank hun ind til ham og greb krampagtig om hans Arm.

„Kom — du maa lægge dig!“ sagde han.

Med Hovedet paa hans Skulder hviskede hun til ham, halvt bevidstløs af Smerte:

„Jeg lover dig, Povl, jeg skal nok være tapper!“

X

Klokken fire om Morgenen fødte Fru Meta ved fuld Bevidsthed en sprælsk Dreng, og Glæden i Huset var stor. Børnenes Utaalmodighed var ikke til at styre. Allerede om Formiddagen fik de Lov til at komme ind og hilse paa den nye Broder, der nu var svøbt og laa hos Moderen.

I sin Lykke tænkte Doktoren ogsaa paa Johannes og glemte heller ikke, hvad han havde lovet sin Kone. Alligevel opsatte han Indfrielsen af det fremtvungne Løfte fra den ene Dag til den anden, og imidlertid hændte der noget uventet. Fru Meta blev pludselig syg. Hun fik Feber, og Barnet maatte tages fra hende.

Om Aftenen i Mørkningen sad han modfalden ved hendes Seng. Det var Femtedagen efter Fødslen, og Feberen var i Stigen. Meta var falden hen i en Døs. Af og til smaasnakkede hun i Vildelse.